

Porcs, tuitaires i altres espècies

«Twitter és com un passadís ple de vidres trencats que et promet la llibertat a l'altre costat però que has de travessar descalç»

Aquesta setmana he recordat perquè intento mantenir-me allunyat el màxim possible d'aquesta xarxa tòxica en què s'ha convertit Twitter. Un forat ple de males ànimes que alimenten el seu ego a força d'insultar, menystenir i, fins i tot, assetjar altres persones que transiten despreocupadament per aquest jardí minat. Twitter és com un passadís ple de vidres trencats que et promet la llibertat a l'altre costat però que has de travessar descalç.

Eren les onze de la nit tocades. Jo acabava d'aparcar el cotxe i caminava per l'Avinguda Esteve Terrades de Barcelona. Em dirigia cap al meu portal quan de cop vaig sentir un soroll abrupte que em va fer girar el cap. Eren els unglots d'una manada de porcs senglars que repicaven amb força sobre l'asfalt, avançant a tota pastilla per la costeruda baixada de l'avinguda. Eren un exemplar adult i quatre cadells que devien haver abandonat els boscos de Collserola per buscar menjar pels voltants de la plaça Alfonso Comín.

Per instint, vaig desenfundar el mòbil i vaig començar a gravar l'escena. Havia sentit que a la zona alta de Barcelona aquesta era una estampa relativament habitual. Però mai m'hi havia trobat. Era nit tintada i els senglars deambulaven sense solta ni volta entremig dels udols dels gossos del barri que els havien ensumat i els identificaven com a invasors. El porcàs marcava el ritme d'aquella incursió urbana, sempre al davant, i els porquets el seguien maldestrament.

De sobte apareix una dona amb una criatura en braços que, com jo, semblava que acabava d'aparcar. La mare es queda paralizada en veure la comitiva de senglars dirigint-se veloçment cap a la vorera. Observo com s'espanta, fa el gest de tirar enrere i, finalment, intenta amagar-se entre dos cotxes aparcats per protegir la filla que duu a coll. Amb tanta mala sort que perd l'equilibri i cau a plom entre els vehicles.

Els porcs desapareixen entre els cotxes. Sento els plors de la nena. Paro de gravar, guardo el mòbil i miro cap al lloc on ha caigut la dona. Deu ser a uns cent metres. Al cap d'uns segons veig que s'aixeca com pot, amb l'ajut d'un altre vianant que passava per allà. Mare i filla acaben a l'hospital. S'han fet un esquinç i hauran d'estar quinze dies fent repòs. Ella és autònoma i lamenta que l'accident li dificultarà encara més una existència que els estralls del coronavirus ja li havien complicat prou.

Em decideixo a publicar a Twitter el que ha passat, amb un breu text descriptiu i el vídeo. Al cap de poca estona, i durant les 24 hores següents, desenes d'usuaris em comencen a increpar per suposadament haver criminalitzat els animals. Us convido a mirar els comentaris que m'han adreçat. Això sí: majoritàriament ataquen amb la valentia que et proporciona un perfil anònim. M'increpen sense complexos per suposadament atemptar contra els drets dels animals. Cap d'aquests pinxos virtuals s'interessa per l'estat de la dona o de la seva filla. Un d'aquests subjectes, fins i tot, l'arriba a qualificar d'idiota per haver caigut.

Quanta misèria humana. Quanta insensibilitat. I quanta manca de comprensió lectora.